

УДК 371.3

РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ЛІНГВОДИДАКТИКИ В КОНТЕКСТІ ДЕРЖАВНОГО СТАНДАРТУ БАЗОВОЇ І ПОВНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Марія Пентиліук

*Херсонський державний університет,
кафедра українського мовознавства,
вул. 40 років Жовтня, 27, ауд. 352, м. Херсон, 73000, Україна,
тел.: (0552) 326 756*

У статті розглядаються вузлові питання сучасної української лінгводидактики, спрямовані на реалізацію стандартизованої мовної освіти: концептуальні засади й аспекти навчання української мови, проблема мовної особистості й типології уроку, провідні ідеї когнітивної й комунікативної методики.

Ключові слова: українська лінгводидактика, концептуальні засади, мовна особистість, аспекти навчання мови, когнітивна та комунікативна методики, технологія уроку.

Мовна освіта нині – основа формування пізнавально-творчої особистості, що володіє високим рівнем комунікативної компетентності, здатна до сприйняття і передачі різноманітної інформації. На це орієнтують Національна доктрина розвитку освіти в Україні, Державний стандарт базової і повної освіти, Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти, низка концепцій 90-х рр. минулого століття, концепція навчання мови в 12-річній школі, концепції когнітивної й комунікативної методик та профільного навчання української мови, що реалізуються в сучасних освітніх закладах. Ці та інші документи регламентують навчання української мови на всіх рівнях – від дошкільного етапу до вищої школи. Вони стали своєрідними орієнтирами в реалізації неперервної мовної освіти та в розвитку методичної науки на початку XXI століття.

З утвердженням незалежної, самостійної держави в Україні виникла низка проблем, пов'язаних із навчанням української мови як рідної й державної. Упродовж цього часу шукаємо відповіді на питання: як зробити нашу мову мовою української нації реально, а не формально; як домогтися формування й розвитку кожної молодої людини як національно свідомої мовної особистості; які підходи й технології в цьому процесі найефективніші; як забезпечити високий рівень комунікативної компетенції учнів і студентів відповідно до вимог стандартизованої мовної освіти тощо. Відповіді на ці та інші питання шукають і поступово знаходять як учені-лінгводидакти, так і вчителі-словесники й викладачі вищої школи, активно сприяючи розвитку методичної науки.

Уже понад століття розвивається лінгводидактика (методика навчання мови) як наука в Україні, хоча термін з'явився в 70-х рр. минулого століття завдяки російському вченому М. Шанському. У нашому трактуванні лінгводидактика – “термін, що вживається на позначення функціональної частини методики, в якій досліджуються закономірності засвоєння мови, розв'язуються питання змісту курсу на основі лінгвістичних досліджень, вивчаються труднощі засвоєння мовного матеріалу та їх причини, визначаються принципи і методи навчання, шляхи і засоби формування комунікативної компетенції [9, с. 7]”.

До терміна “українська лінгводидактика” вчені почали звертатися лише в роки

незалежності України. Уважаємо, що “українська лінгводидактика” – наука, що досліджує зміст, форми, принципи, способи і засоби навчання української мови як рідної і як державної. І хоча вона спирається на загальнодидактичні засади, на яких будується навчання мови взагалі, усе ж має низку особливостей, що впливають із згаданих вище документів, і спирається на вироблені вченими концептуальні засади.

До найголовніших концептуальних засад відносимо такі:

- ✓ українська мова як рідна і державна в усіх типах середніх і вищих навчальних закладів є засобом формування й розвитку мовної особистості, національно свідомого громадянина України;

- ✓ навчання української мови спрямоване на виховання мовної особистості – людини, яка любить, знає і береже рідну мову, з повагою ставиться до неї як до мови нашої держави, володіє її виражальними засобами, користується нею у своїй професійній діяльності й у повсякденному житті.

- ✓ формування й розвиток мовної особистості здійснюється у процесі оволодіння всіма видами мовленнєвої діяльності – аудіюванням, говорінням, читанням і письмом, сприйманням і продукуванням мовлення;

- ✓ навчання української мови здійснюється в особистісному, когнітивному, комунікативно-діяльнiсному, компетентнісному, функціонально-стилістичному та інших аспектах;

- ✓ навчально-виховний процес мовної освіти забезпечується ефективним застосуванням традиційних та інноваційних технологій;

- ✓ навчання української мови спирається на українознавство, етнологію, етнокультурологію, етнопедagogіку та етнопсихологію.

Інтенсивний розвиток української лінгводидактики забезпечують не тільки ті зміни, що відбулися в нашій державі, але й бажання вчених досліджувати її проблеми, усвідомлення необхідності наукових пошуків. Якщо на початок 90-х рр. минулого століття було всього чотири доктори педагогічних наук – українських лінгводидактів, то нині вже маємо цілу плеяду талановитих учених, докторів і кандидатів педагогічних наук, які плідно працюють у галузі української лінгводидактики й успішно її розвивають.

Сучасна українська лінгводидактика досліджується на різних рівнях, тому активно формуються нові її галузі – дошкільна лінгводидактика, лінгводидактика початкової, середньої й вищої школи і навіть лінгвоандрологіка. Розвиток методичної науки здійснюється завдяки таким ученим-докторам педагогічних наук, як О. Біляєв, А. Богуш, М. Вашуленко, Н. Гавриш, Н. Голуб, О. Горошкіна, Т. Донченко, С. Караман, Л. Паламар, М. Пентилюк, Т. Симоненко, І. Хом’як, О. Хорошковська та інші.

Українську лінгводидактику збагачують і розвивають учені-лінгвісти А. Загнітко, І. Кочан, Л. Мацько, Л. Струганець, М. Плющ та інші.

Чимало талановитих лінгводидактів і серед кандидатів педагогічних і філологічних наук, які своїми працями впродовж тривалого часу розв’язують теоретичні і практичні проблеми методики навчання української мови і сприяють реалізації стандартизованої мовної освіти (О. Караман, Т. Мельник, А. Нікітіна, С. Омельчук, Т. Окуневич, Г. Передрій, Л. Скуратівський, В. Тихоша, Г. Шелехова та інші).

У пропонованій статті ставимо за мету розкрити найголовніші шляхи розвитку української лінгводидактики в умовах реалізації стандартизованої мовної освіти, переходу на дванадцятирічне навчання середньої школи, посилення вимог щодо навчання українською мовою у вищих закладах освіти й оволодіння нею як державною фахівцями різних сфер діяльності.

У центрі навчання української мови на всіх етапах є мовна особистість – людина, яка

знає мову, володіє багатством її виражальних засобів, продукує мовлення в різних життєвих ситуаціях, шанує, любить її і дбає про її збереження й розвиток. Саме таку особистість покликані формувати й розвивати вихователі дошкільних освітніх закладів, викладачі середньої та вищої школи. Цій проблемі нині приділяють велику увагу дослідники і вчителі-практики, хоча ідея мовної особистості в науці порівняно нова. Згадаймо працю Ю. Караулова “Російська мова і мовна особистість” (М., 1981), у якій чи не вперше порушено це питання на лінгвістичному рівні.

В українській лінгводидактиці проблема мовної особистості виникла на концептуальному рівні (концепції мовної освіти в середній школі Л. Мацько, С. Єрмоленко, О. Біляєва та ін.), а далі почала досліджуватися вченими-лінгводидактами і поступово реалізовуватися у практиці вчителів-словесників та викладачів вищої школи. Принагідно згадаємо докторську дисертацію Л. Паламар, у якій вона вперше в українській лінгводидактиці визначає теоретичні засади розвитку мовної особистості студента. М. Вашуленко, О. Хорошковська, Т. Донченко, М. Пентилюк, С. Караман, Т. Симоненко, О. Горошкіна та ін. розвивають ідеї формування мовної особистості у своїх наукових працях, підручниках і посібниках для різних ланок мовної освіти.

Необхідність формування мовної особистості спонукала до визначення найголовніших аспектів навчання української мови. Традиційно в методиці української мови визначають такі аспекти її навчання: лінгвістичний, педагогічний, психологічний, моральний, естетичний [7]. Кожний з цих підходів вимагає нового трактування.

Лінгвістичний підхід передбачає врахування нових досягнень у галузі мовознавчої науки (когнітивної й комунікативної лінгвістики тексту, психо- і соціолінгвістики). Педагогічний аспект навчання української мови вимагає врахування її значення для пізнавальної і творчої діяльності, мовленнєвого розвитку учнів.

Дотримуючись психологічного підходу, мусимо враховувати ті психологічні чинники, які забезпечують якість засвоєння мови та формування комунікативної компетентності учнів. Моральний та естетичний підходи до навчання мови орієнтують учителя на виховання в школярів позитивного ставлення до мови, усвідомлення її суспільних функцій і ролі в розвитку особистості, сприйняття її краси і багатства.

В останні десятиліття визначилися й нові підходи до навчання української мови: українознавчий, етнопедагогічний, культурологічний, діяльнісно-орієнтований, функціонально-стилістичний, комунікативний.

Українознавчий (народознавчий), етнопедагогічний, культурологічний аспекти передбачають засвоєння учнями мовної картини світу засобами рідної мови, формування національної свідомості учнів, виховання патріота, громадянина України на основі національної й загальнонародської культури. Діяльнісно-орієнтований підхід до навчання мови базується на мовленнєвій діяльності, враховує когнітивні (пізнавальні), емоційні, вольові здібності учня.

В останні десятиліття визначилися й нові аспекти в навчанні української мови: українознавчий, етнопедагогічний, культурологічний, особистісний, діяльнісно-орієнтований, функціонально-стилістичний, комунікативний.

Українознавчий (народознавчий), етнопедагогічний, культурологічний аспекти передбачають засвоєння учнями мовної картини світу засобами рідної мови, формування національної свідомості учнів, виховання громадянина України, патріота на основі національної і загальнонародської культури.

Діяльнісно-орієнтований підхід до навчання мови базується на мовленнєвій діяльності, враховує когнітивні (пізнавальні), емоційні, вольові здібності учня. Він передбачає формування системи компетенцій (комунікативної – мовленнєвої, мовної, соціокультурної

та діяльнісної (стратегічної). Діяльнісно-орієнтований підхід до навчання мови включає:

- ✓ види мовленнєвої діяльності, що реалізуються в комунікативній мовленнєвій компетенції особистості;
- ✓ психічні й фізіологічні процеси мовлення, що відбуваються під час сприймання чи продукування усного і писемного мовлення;
- ✓ текст як продукт висловлювання в тій чи іншій формі;
- ✓ сферу спілкування (освітню, професійну, суспільну та особистісну);
- ✓ стратегію спілкування (мовленнєву поведінку в різних мовленнєвих ситуаціях);
- ✓ завдання як певні цілеспрямовані дії, які мовець розв'язує під час спілкування.

Останнім часом учені почали виділяти компетентність як окремий підхід до навчання мови. Компетентісний підхід забезпечує формування низки компетенцій, якими має оволодіти кожний мовець. У Загальноєвропейських рекомендаціях з мовної освіти виділяють загальні компетенції (знання світу, соціокультурні знання, практичні вміння і навички) та лінгвістичні, комунікативні, соціолінгвістичні, дискурсивні та інші компетенції [5, с. 8].

Виходячи з того, що компетенції є системою знань, умінь і навичок, які дозволяють особистості виконувати певні дії, цей підхід орієнтує на розвиток загальних і комунікативних мовленнєвих компетенцій. Сформовані компетенції використовуються з необхідності в різних контекстах залежно від умов і потреб мовленнєвої діяльності, до яких належать мовленнєві процеси продукування або сприйняття висловлювань (текстів), пов'язаних із певними темами у специфічних сферах спілкування.

Визначені аспекти навчання української мови підпорядковані найголовнішому – комунікативному.

Проблема комунікативного підходу до навчання мови не нова. Вона тісно пов'язана з практичною спрямованістю, на яку орієнтують концепції мовної освіти, що ґрунтуються на Загальноєвропейських рекомендаціях із мовної освіти. Головне завдання такого підходу – формування комунікативно компетентної особистості, здатної вільно й легко висловлюватися з будь-яких питань, виявляючи високий рівень мовної культури, дбаючи про якість свого мовлення. Комунікативний підхід створює умови для свідомо-мовленнєвої діяльності учнів, чия мовленнєва практика ґрунтується не тільки на знаннях мовної системи, а й на діяльності спілкування. В умовах стандартизованої мовної освіти комунікативний підхід набув нового змісту. Він став головною метою навчального процесу – формування комунікативної компетенції, що базується на знаннях, уміннях пізнавального і творчого типу, соціальних навичках, світоглядних переконаннях [3]. Мета стандартизованої мовної освіти спонукала до пошуків нових методик, що реалізувалися в лінгводидактиці і практичній діяльності учителів-словесників та викладачів ВНЗ.

Ми у співавторстві з колегами розробили концепції когнітивної та комунікативної методик [11, с. 12], що згодом визначилися як когнітивно-комунікативний напрям (аспект), що методично забезпечує процес формування пізнавальних і творчих знань, умінь і навичок учнів, регламентованих стандартом мовної освіти. Цей підхід спирається на визначені вище аспекти, інтегрує їх, сприяє реалізації мовленнєвої і мовної змістових ліній шкільної програми та творчого їх розвитку в методиці вищої школи.

Когнітивна та комунікативна методики спрямовані на виконання головного завдання мовної освіти в сучасних умовах – формування комунікативної компетенції того, хто вивчає мову, і цілком відповідає загальноєвропейським орієнтирам із питань мовної освіти.

Кожна з цих методик має свої завдання, але, інтегруючись, вони виконують головну функцію – формування і подальший розвиток мовної особистості на засадах неперервної мовної освіти. Під когнітивною методикою розуміємо “сукупність взаємопов'язаних та

взаємозумовлених способів і засобів опанування мовних одиниць як основи пізнання й формування концептуальної та мовної картини світу і певного результату створення образу світу в уяві кожного [12, с. 5]”.

Сутність когнітивної методики полягає у тлумаченні навчальних мовних одиниць як концептів – носіїв етнокультурної інформації, особливих сигналів конкретного світу. А тому метою когнітивної методики є опанування учнями глибинних значень змістових структур тексту, що втілюють мотиви та інтенції автора, задля формування вмінь адекватного сприймання текстової інформації та створення власних (усних і писемних) висловлювань відповідно до комунікативної мети й наміру, розвитку пізнавальної активності учнів, підвищення їх інтересу до вивчення української мови, виховання національної самосвідомості, поваги до мовних традицій українського народу й бажання наслідувати естетичні й етичні норми спілкування.

Засвоєння учнями позалінгвальної інформації сприяє усвідомленому мотивованому опануванню лінгвістичних програмових відомостей, і навпаки, засвоєння мовних одиниць в їхніх функціях в умовах дискурсу допомагає адекватному сприйняттю дійсності, і, таким чином, забезпечується активний процес пізнання мовної картини світу.

Комунікативна методика зорієнтована на посилення практичної спрямованості змісту навчання мови, надання пріоритету формуванню й розвитку в учнів умінь і навичок спілкуватися в різних сферах соціального життя. “Своєрідність цієї методики полягає в оволодінні мовною особистістю усіма формами і видами мовленнєвої діяльності з метою спілкування [11, с. 15]”.

До основних положень комунікативної методики відносимо:

- ✓ лінгвістичну науку про мову і мовлення як основу лінгвальної дійсності та їх функції у спілкуванні;
- ✓ теорію мовленнєвої діяльності та її практичну реалізацію у процесі на навчання мови;
- ✓ мовленнєве спілкування та його різновиди;
- ✓ текстоцентризм та інтерактивне навчання;
- ✓ комунікативну мовленнєву, мовну, соціокультурну й діяльну (стратегічну) компетенцію мовної особистості.

Ці положення визначають теоретичні і прагматичні напрями реалізації комунікативної методики в навчальному процесі середніх і вищих освітніх закладів.

Інтегруючись, когнітивна й комунікативна методики забезпечують досягнення головної мети стандартизованої мовної освіти – формування й розвитку комунікативної компетенції кожного, хто вивчає українську мову як рідну і як державну. А отже, когнітивно-комунікативний підхід до навчання мови, що сформувався на базі провідних ідей означених методик, є одним із найпріоритетніших у реалізації стандарту мовної освіти в Україні. Він знайшов своє трактування й розвиток у багатьох працях сучасних лінгводидактів (О. Горошкіної, І. Дроздової, О. Любашенко, Л. Мамчур, А. Нікітіної, О. Пентилюк, Т. Симоненко та ін.).

Когнітивно-комунікативне спрямування в навчанні мови спонукало вчених і вчителів-словесників по-новому підійти до проблеми мовленнєвого (комунікативного) розвитку учнів.

Розвиток мовної особистості не можливий без активної участі в мовленнєвій діяльності, без оволодіння всіма її видами й застосування у спілкуванні. Тому українські вчені, починаючи з середини 90-х рр. минулого століття й донині активно займаються дослідженням психологічних і психолінгвістичних основ мовленнєвої діяльності; технологією навчання окремих її видів, вивченням стратегій і тактик породження і

продукування українського мовлення різними його носіями тощо. Цікавими в цьому плані є роботи А. Богуш, Л. Варзацької, О. Горошкіної, С. Карамана, О. Любашенко, Е. Палихати, М. Пентилюк, Т. Симоненко, Т. Шелехової.

Долучаються до цих проблем й інші науковці (О. Андрієць, І. Варна夫ська, І. Довженко, С. Цінько, Н. Яремчук та ін.), які у своїх дисертаціях, статтях пропонують оригінальні технології формування мовної особистості з опорою на теорію мовленнєвої діяльності. Предметом сучасних лінгводидактичних пошуків стала технологія навчання аудіювання, читання, говоріння і письма, результатом чого має стати комунікативна компетенція учня середньої чи студента вищої школи, що передбачає вміння спілкуватися в різних ситуаціях і сферах людської життєдіяльності, і насамперед у професійній.

Ці пошуки спрямовані на удосконалення процесу навчання української мови, розробку нових технологій шкільного уроку й занять у ВНЗ.

Проблема уроку української мови не нова. Теоретичні засади уроку, розроблені понад чверть століття О. Біляєвим, розвиваються й нині. Маємо низку праць (Н. Голуб, О. Горошкіна, Т. Донченко, С. Караман, Т. Окуневич, Н. Остапенко, М. Пентилюк, К. Плиско, І. Шелехова та ін.), присвячених новим підходам до типології, змісту, структури й технологій проведення уроку. Цілком зрозумілий такий інтерес до цієї проблеми. Адже на уроці реалізуються всі аспекти навчання мови на сучасному етапі, апробуються нові форми, методи, прийоми й засоби, а головне – саме на уроках мови формується комунікативно розвинена мовна особистість і досягається високий рівень її мовленнєвої, мовної, соціокультурної й діяльнісної (стратегічної) компетенцій.

Сучасний урок є осередком появи нових технологій навчання мови, що успішно розробляються вчителями-практиками й вченими-методистами, котрі ж їх теоретично осмислюють, аргументують, що в подальшому стає надбанням української лінгводидактики. Технологія сучасного уроку передбачає системний підхід до навчального процесу, що охоплює всі основні етапи розробки системи уроків – від визначення цілей та конструювання до перевірки його ефективності. З огляду на це кожен урок є елементом педагогічної системи, а його технологія є складовою загальної педагогічної технології, під якою розуміємо систему дій, що підвищують ефективність навчання мови, а отже, формування й розвиток комунікативно самодостатньої мовної особистості.

Не слід плутати поняття “методика уроку” і “технологія уроку”. Перша ставить перед учителем завдання: “Що вивчати? навіщо вивчати? де навчати?”, а друга – “як навчати?”.

Технологію від методики відрізняють два принципових моменти: 1) проектування майбутнього навчального процесу й 2) гарантія кінцевого результату. З цього можна зробити висновок, що методика узагальнює досвід, а технологія проектується з урахуванням умов навчання та орієнтується на кінцевий результат. Таким чином, технологія навчання мови відображає шлях освоєння конкретного навчального матеріалу в межах певної педагогічної технології. Технологічний підхід до уроку української мови дає можливість конструювати такий навчальний процес, який би відповідав змістові, меті і навчальним цілям, що ставить перед собою й учнями вчитель.

Про те, що проблема сучасного уроку цікавить учених-дидактів і методистів, учителів-словесників, свідчать численні публікації на сторінках науково-методичних часописів. Актуальною проблемою залишається класифікація аспектичних уроків й уроків зв'язного мовлення. Назва останніх як термін уже не відповідає сучасним завданням і параметрам мовної освіти в умовах її стандартизації. За своєю суттю й основними завданнями це уроки розвитку комунікативних умінь і навичок, на яких розвивається й удосконалюється мовлення учнів, їхня комунікативна компетентність. Усе це потребує подальших наукових пошуків і наукової аргументації.

Насамкінець слід сказати про практичну роль сучасної лінгводидактики – методичне забезпечення підготовки вчителів-словесників та викладачів мовних курсів ВНЗ. Одразу відзначимо виняткову роль низки науково-методичних часописів “Дивослово”, “Українська мова і література в школі”, “Українська мова і література в загальноосвітніх школах, гімназіях, ліцеях, коледжах”, “Вивчаємо українську мову і літературу”, “Урок української”, численних регіональних наукових збірників тощо. Додамо, що ця проблема успішно розв’язується низкою центральних видавництв, і насамперед “Освітою”, що пропонують підручники, методичні посібники тощо. Над проблемами сучасної української лінгводидактики нині працюють багато талановитих учених, що видно з тематики численних успішно захищених дисертацій, монографій, статей, посібників, шкільних підручників нового покоління.

Упродовж останнього десятиліття ми зі своїми колегами-вченими з різних регіонів України (Херсона, Києва, Луганська, Кривого Рогу) підготували цілий методичний комплект, що включає програму, підручники, посібники з методики навчання української мови, словник з української лінгводидактики та ін. У цих працях відображені найголовніші проблеми навчання української мови на сучасному етапі розвитку мовної освіти.

Ідеї нової методики навчання рідної мови ми втілили й у шкільних підручниках для 5-9 класів, видання яких завершила “Освіта” в 2009 р. Чимало уваги приділяємо й особливостям навчання української мови як державної в полікультурному просторі, що знайшло відображення в тематиці кандидатських і докторських дисертацій, які готуються й успішно захищаються в Херсонському державному університеті.

Однак сучасна українська лінгводидактика на шляху свого поступу й надалі потребує постійної уваги вчених-дослідників й учителів-практиків. Приємно констатувати, що українська лінгводидактика активно розвивається, поповнюється новими науковими дослідженнями. Вона йде у фарватері зарубіжних методик навчання мови, спирається на надбання європейської та вітчизняної дидактики, але має своє національне обличчя й виконує завдання, що ставить перед нею Українська держава.

1. Біляєв О. М. Лінгводидактика рідної мови. К.: Генеза, 2005.
2. Гончаренко С. У. Методика як наука. Хмельницький, 2000.
3. Державний стандарт базової і повної освіти // Дивослово. 2004. №3. С. 76-81.
4. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології. К.: Академвидав, 2004.
5. Загальноєвропейські Рекомендації з питань мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання. К.: Ленвіт, 2003.
6. Караман С. О. Методика навчання української мови в гімназії. К.: Ленвіт, 2000.
7. Концепція мовної освіти 12-річної школи // Дивослово. 2002. №8. С.58-62.
8. Мацько Л. Українська мова в освітньому просторі. К.: Видавництво НПУ ім. Драгоманова, 2009.
9. Методика навчання української мови в середніх освітніх закладах / За ред. І. М. Пентилюк. К.: Ленвіт, 2009.
10. Методика навчання української мови у вищих навчальних закладах та середніх освітніх закладах // За заг. ред. О. І. Потапенка. К.: Міленіум, 2006.
11. Пентилюк М. І., Окуневич Т. Г. Сучасний урок української мови. Харків: Основа, 2007.
12. Пентилюк М. І., Горошкіна О. М., Нікітіна А. В. Концептуальні засади комунікативної методики навчання української мови // Українська мова і література в школі. 2006. №1. С. 15-20.
13. Пентилюк М. І., Горошкіна О. М., Нікітіна А. В. Концепція когнітивної методики

навчання української мови // Дивослово. 2004. №8. С. 5-9.

14. *Пометун О., Пироженко Л.* Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. К.: А.С.К., 2005.

15. *Семенов О. М.* Професійна підготовка майбутніх учителів української мови і літератури. Суми, 2005.

16. *Симоненко Т. В.* Теорія і практика формування мовнокомунікативної компетенції студентів філологічних факультетів. Черкаси, 2006.

DEVELOPMENT OF UKRAINIAN OF UKRAINIAN LINGUODIDACTICS IN CONTEXT OF STATE STANDARD OF BASIC COMPREHENSIVE EDUCATION IN UKRAINE

Mariya Pentilyuk

*Kherson State University,
The Department of Ukrainian Linguistics, 27,
40-th October Anniversary St., Kherson, 73 000, Ukraine,
phone: (0552) 326 756*

The article focuses on key problems of modern Ukrainian linguodidactics aimed at realization of standard language education: conceptual principles and aspects of studying Ukrainian, the problem of language personality and typology of lessons, the main ideas of cognitive and communicative methods.

Key words: Ukrainian linguodidactics, conceptual principles, language, personality, aspects of studying, cognitive and communicative methods, tehnology of the lesson.

РАЗВИТИЕ УКРАИНСКОЙ ЛИНГВОДИДАКТИКИ В КОНТЕКСТЕ ГОСУДАРСТВЕННОГО СТАНДАРТА БАЗОВОГО И ПОЛНОГО ОБРАЗОВАНИЯ В УКРАИНЕ

Мария Пентылюк

*Херсонский государственный университет,
кафедра украинского языкознания,
ул. 40 лет Октября, 27, ауд. 352, г. Херсон, 73000, Украина,
тел: (0552) 326 756*

В статье рассматриваются ключевые вопросы современной украинской лингводидактики, направленные на реализацию стандартизированного языкового образования: концептуальные принципы и аспекты обучения украинскому языку, проблема языковой личности и типологии урока, основные идеи когнитивной и коммуникативной методики.

Ключевые слова: украинская лингводидактика, концептуальные принципы, языковая личность, аспекты обучения языку, когнитивная и коммуникативная методики, технология урока.

Стаття надійшла до редколегії 9.11. 2009

Прийнята до друку 20. 01. 2010